

Arrest

nr. 62 474 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 december 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X huwde verzoeker in Marokko met R.E.B.(...), van Spaanse nationaliteit.

Op 11 mei 2009 bood verzoeker zich aan te Sint-Gillis met een op 24 mei 2006 te Barcelona afgegeven paspoort. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 10 oktober 2009.

Diezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfsdocument als echtgenoot van E.B.E.B.R. (...) van Spaanse nationaliteit.

Een uittreksel van het rijksregister van 22 september 2009 toont aan dat verzoeker sedert 5 juli 2009 samenwoont met E.B.E.B.R.(...) en hun in Spanje op X geboren zoontje. Een samenwoonstverslag van 29 september 2009 wijst op een normale gezinstoestand.

Op 4 november 2009 verkreeg verzoeker een F-kaart.

Op 5 juli 2010 diende verzoekers echtgenote een adreswijziging in voor zichzelf en haar zontje.

Op 30 juli 2010 werd verzoeker via de stad Temse gevraagd om ten laatste op 29 oktober 2010 een aantal documenten voor te leggen.

Verzoeker had echter de stad Temse in de loop van de maand mei 2010 verlaten. Op 16 november 2010 werd de procedure voor ambtshalve afschrijving opgestart.

Op 13 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 1512.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten:

Uit het verslag van de politie van Temse en de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 16.06.2010 niet meer op het gezamenlijke adres woont.

Betrokkene wordt op 30.07.2010 een schrijven betekend waarin hem verzocht wordt om binnen de drie maanden documenten voor te leggen die aantoren of hij zich in de uitzonderingsvoorwaarden bevindt van artikel 42quater, §4 1°, 2° of 3°.

Tot op heden werden nog steeds geen documenten voorgelegd.

Aangezien betrokkene met een voorstel ambtelijke schrapping staat en geen nieuw adres bekend is, kan ook geen verder onderzoek gevoerd worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

Uit een onderzoek van samenwoonst uitgevoerd door de politie van Antwerpen op 18 december 2010 bleek dat de echtgenote verklaarde dat zij meende dat verzoeker weer in Spanje was gaan wonen en dat zij van hem gescheiden is.

Op 17 januari 2011 werd verzoeker te Temse ambtshalve uit de bevolkingsregisters afgeschreven.

Op 2 maart 2011 vroeg verzoeker te Brussel om een herinschrijving.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 40bis, 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet houdt in:

“2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 42ter stelt: “1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, §4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, §2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(..)

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is,

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Artikel 42quater vervolledigt:

1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

De bestreden beslissing stelt:

"Artikel 42 quater, 1, 4° van de wet van 15. 12. 1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen echtgenoten:

Uit het verslag van de politie van Temse en de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 16.06.2010 niet meer op het gezamenlijke adres woont.

Betrokkene werd op 30.07.2010 een schrijven betekend waarin hem verzocht werd om binnen de drie maanden documenten voor te leggen die aantonen of hij zich in de uitzonderingsvoorwaarden bevindt van artikel 42quater, 4, 1°, 2° of 3°. Tot op heden werden nog steeds geen documenten voorgelegd.

Aangezien betrokkene met een voorstel ambtelijke schrapping staat en geen nieuw adres bekend is, kan ook geen verder onderzoek gevoerd worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken."

Hoewel het huwelijk tussen verzoeker en mevr. R.E.B.E.B. effectief ten einde liep nog voor verzoeker twee jaar in België verbleef met zijn echtgenote, dient men vast te stellen dat verzoeker wel beantwoordt aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42 quater §4 die lezen als volgt:

"1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;"

Verzoeker huwde op 26.07.2004 met mevrouw R.E.B.E.B., geboren te K.K.K. (Marokko) op 24.04.1983, met Spaanse nationaliteit.

Het koppel vestigde zich aanvankelijk in Spanje, waar ze een zoon kregen, nl. D.E.L., geboren op 15.07.2005 te M. (Spanje).

Het koppel verhuisde in 2009 naar België. Verzoeker vroeg op 11.05.2009 overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 de vestiging aan bij zijn Spaanse echtgenote.

Het huwelijk loopt echter spaak. De vrederechter sprak op 18.05.2010 dringende en voorlopige maatregelen uit met een machtiging tot afzonderlijk verblijf. Verzoeker vertrekt uit de gezinswoning op 16.06.2010. Hij verhuist naar Temse, (...). Het huwelijk werd tot vandaag nog niet ontbonden.

Deze feiten zijn allen terug te vinden in het administratief dossier.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag vestiging de nodige ondersteunende documenten voor, nl. paspoort, huwelijksakte (gelegaliseerd en met vertaling), attest van goed gedrag en zeden en de identiteitskaart van zijn echtgenote.

De huwelijksakte vermeldt duidelijk de datum van het huwelijk, nl. 26.07.2004. Hieruit blijkt dat het huwelijk reeds meer dan vijf jaar en een half duurt.

Vervolgens schreef de gemeente van Temse de Dienst Vreemdelingenzaken aan op 19.07.2010.

Hierin informeert de gemeente Temse de Dienst Vreemdelingenzaken: "De echtgenoten leven dus feitelijk gescheiden sedert 16 juni 2010". Deze informatie bevestigt niet alleen dat het koppel nog gehuwd is, maar dat ze weliswaar sedert 16 juni 2010 feitelijk gescheiden leven, nl. één jaar en één maand nadat verzoeker zijn vestiging vroeg in het land.

Uit het administratief dossier zelf blijkt bijgevolg dat verzoeker volgens artikel 42 quater § 4 van de vreemdelingenwet zich in de uitzonderingssituatie bevindt en bijgevolg wel degelijk nog recht heeft op zijn wettelijk verblijf in België;

§5 van voormeld artikel 42quater stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan controleren of verzoeker aan de voorwaarden voldoet. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit onderzoek gevoerd door een vraag te richten aan de gemeente van Temse. Het antwoord van de gemeente van Temse dd. 13.07.2010, verstuurd op 19.07.2010, samen met de stukken van het administratief dossier (de huwelijksakte) voldoen om te concluderen dat verzoeker overeenkomstig artikel 42 quater van de vreemdelingenwet nog steeds recht heeft op zijn wettelijk verblijf.

De bestreden beslissing verwijst naar een brief die naar verzoeker werd gestuurd waarin gevraagd werd om aan arbeidscontract, gegevens van de kruispuntbank, documenten m.b.t. inkomsten, bewijs van een ziekteverzekering en een vonnis m.b.t. hoederrecht over zijn zoon voor te leggen. Vooreerst legt deze brief allesbehalve uit waarom verzoeker deze documenten diende voor te leggen, vervolgens zijn deze documenten allesbehalve nodig om vast te stellen of verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4, 1°; 2° of 3° zoals de bestreden beslissing vereist. De elementen om dit laatste vast te stellen bevonden zich op het ogenblik van het verzenden van de brief, reeds in het administratief dossier.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat het bestuur getuigt van onredelijk handelen wanneer men verblijf weigert omwille van het niet voorleggen van bepaalde documenten terwijl deze zich reeds in het administratief dossier bevinden.

In het arrest nr. 4623 van 10 december 2007sprak de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uit over een beroep tegen een weigering regularisatie omwille van het ontbreken van een identiteitsdocument bij het verzoekschrift. Nochtans bleek uit het administratief dossier dat verzoeker beschikte over een identiteitskaart:

'2.1.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

– de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

– de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker over een Turkse identiteitskaart beschikt.

Zo werd een kopie hiervan toegevoegd aan een politieverhoor van 8 februari 2006. Hieruit volgt dat de identiteit van verzoeker niet onzeker is. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat de minister van

Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze besloot tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het eerste middel is in die mate gegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft een middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.'

De Raad oordeelde op dezelfde wijze in talloze andere arresten: R.v.V. nr. 30293 dd. 05.08.2009, R.v.V. nr. 47.109, dd. 06.08.2010, R.v.V. 25.311 dd. 30.03.2009.

Verzoeker heeft aangetoond dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikelen 40bis, 42ter, 42quater van de wet van 15.12.1980 en artikel 8 EVRM heeft geschonden door het verblijf van verzoeker te beëindigen. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op onredelijke wijze gehandeld. Minstens heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing foutief gemotiveerd."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en naar artikel 42quater, § 4, 1°, 2° en 3° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd die aantonen dat hij zich onder de uitzonderingsvoorwaarden bevindt en dit niettegenstaande hij daartoe werd verzocht. Verder wordt ook vastgesteld dat er een voorstel tot ambtelijke schrapping is omdat geen nieuw adres van verzoeker bekend is, zodat geen verder onderzoek kan worden gevoerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Wat niet wordt betwist, is dat verzoeker op 26 juli 2004 in het huwelijk is getreden met een Spaanse onderdaan, dat hij op 11 mei 2009 een aanvraag van een verblijfskaart heeft aangevraagd in functie van zijn echtgenote, dat hij op 4 november 2009 een F-kaart in functie van zijn echtgenote heeft verkregen en dat zijn verblijf op 13 december 2010 werd beëindigd om reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote.

Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, noch dat een verblijf kan worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar verzoeker stelt dat hij onder de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Verzoeker voert onder meer aan dat het huwelijk op heden nog niet ontbonden is. Wel heeft de vrederechter op 18 mei 2010 dringende en voorlopige maatregelen uitgevaardigd met een machtiging tot afzonderlijk verblijf. Verzoeker meent aldus te kunnen aantonen dat zijn huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan één jaar in het Rijk.

In het administratief dossier is een huwelijksakte terug te vinden waaruit blijkt dat verzoeker op 26 juli 2004 is gehuwd. Aldus was verzoeker op het ogenblik van de aanvraag van een verblijfskaart in functie van zijn echtgenote op 11 mei 2009 reeds meer dan 3 jaar gehuwd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote feitelijk gescheiden leven sedert 16 juni 2010. Uit een verklaring van de echtgenote van verzoeker van 18 december 2010 blijkt dat zij als reden voor de afwezigheid van haar echtgenoot verklaarde gescheiden te zijn. Zijn echtgenote legt evenwel geen bewijs van deze scheiding voor, zodat het niet duidelijk is of er daadwerkelijk sprake is van een scheiding, dan wel of de echtgenote van verzoeker bedoelde dat ze van elkaar gescheiden verder leven. Hoe dan ook zijn er geen gegevens voorhanden in het administratief dossier waaruit blijkt dat er voor 16 juni 2010 sprake zou zijn geweest van een (echt)scheiding. Het uitspreken van voorlopige maatregelen kan geenszins gelijkgesteld worden met de procedure tot ontbinding van het huwelijk of de nietigverklaring van het huwelijk. Bovendien blijkt dat het huwelijk al één jaar in het Rijk geduurd had op het ogenblik van het uitspreken van de voorlopige maatregelen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers betoog dat hij onder de toepassing valt van het eerste onderdeel van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet in dit opzicht kan worden aangenomen. Evenwel gaat verzoeker volledig voorbij aan hetgeen verder bepaald wordt in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet, met name dat hij moet aantonen werknemer of zelfstandige te zijn of voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf onder het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zou vallen. Tevens moet verzoeker aantonen dat hij over een ziekteverzekering beschikt die alle risico's in België dekt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 22 juli 2010 een brief werd toegestuurd waarin gevraagd werd om een arbeidscontract, gegevens van de kruispuntbank, documenten m.b.t. inkomsten, bewijs van ziekteverzekering en een vonnis m.b.t. het hoederrecht over zijn zoon voor te leggen. Verzoeker heeft hiervan kennis gekregen op 30 juli 2010. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker. In de uiteenzetting van zijn middel verwijst verzoeker zelf naar de voormelde brief. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn deze elementen wel nodig om vast te stellen of verzoeker onder de uitzonderingsbepaling valt. Verzoeker heeft zoals aangegeven in de bestreden beslissing en zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, niet gereageerd op deze brief. Dit gegeven wordt evenmin betwist door verzoeker. Volgens verzoeker bevonden al deze elementen zich reeds in het administratief dossier. Een nazicht van de stukken van het administratief dossier toont echter aan dat dit laatste niet correct is. *In casu* kan geen onzorgvuldigheid aan het bestuur worden verweten, maar wel aan verzoeker die het niet nodig vond om te reageren op de voormelde brief en de noodzakelijke gegevens aan het bestuur over te maken. Het louter gegeven dat de brief geen melding maakte van de reden waarom verzoeker deze documenten diende neer te leggen, kan bezwaarlijk als verschoning aangevoerd worden voor het niet reageren op deze brief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien nog dat verzoeker de gemeente Temse in de loop van de maand mei 2010 verliet, zonder nieuwe woonplaats op te geven. Op 16 november 2010 werd door de gemeente Temse zelfs een procedure tot ambtshalve afschrijving gestart. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat ze geen verder onderzoek kan voeren.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 40bis, 42ter en 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Bovendien stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing, die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, pertinent en draagkrachtig is. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van de motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de motiveringsplicht.

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, laat verzoeker na aan te geven waaruit deze schending bestaat, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU